

Archiv obce Týnec
1893 – 1938

Inventář

Číslo EL NAD: 600
Evidenční číslo pomůcky: 365

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznávalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Prámem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Týnec, vzdálené přibližně 3 kilometry jihovýchodně od Plané, vychází ze slova týn (slovanské „plot“, v tomto smyslu „plůtek“). K dalším českým názvům vsi patřily Teynecz, Týnec, k německým Thein a k latinským Tynecz, Tynece.

První písemný záznam o vsi se vztahuje k roku 1379, kdy se Týnec dělil mezi majitele Plané, Zdeňka a Ulricha, a dále sirotky po původním majiteli vsi, jehož jméno zůstává neznámé. V období mezi lety 1393 – 1402 náležel Týnec Lvíkovi, příslušníkovi vladyčího rodu z Jivjan. Posléze následoval další člen tohoto rodu, a to Racek jako majitel Týnce, poprvé připomínaný v roce 1410. Naposledy byl Racek připomínán ještě v roce 1429. Dalším majitelem vsi Týnec se stal v roce 1439 Jan z Frumštejna, píšící se jako Jan Frumštejn z Týnce, který nechal na svůj týnecký majetek zapsat věno manželky Anny. Jelikož Anna přežila svého muže a posléze také jediného dědice, syna Jetřicha, bylo po její smrti v roce 1485 týnecké zboží provoláno odúmrtí a tak jej získali majitelé Plané. Jmenovitě se jednalo o šlechtický rod Žeberků. V roce 1485 spravoval panství Planá Bušek Plánský ze Žeberka, po jehož smrti v roce 1499 bylo panství částečně rozděleno. Planou získali bratři Jan a Viktorín ze Žeberka, přičemž Viktorín spravoval Týnec. Po Viktorínově smrti v roce 1500 se Týnce ujal Jan a patrně jej připojil zpět k Plané. V roce 1506 přenechal Planou svým synům Arnoštovi a Šebestiánovi ze Žeberka a sám se stáhl na Týnec, který vlastnil ještě v roce 1510. V roce 1517 se ocitli bratři Arnošt a Šebestián ve finanční tísní a Planou zastavili Štěpánovi

Šlikovi z Holíče a Lokte. Závazek slíbili uhradit ještě před před Štěpánovou smrtí, jinak se uvolili k tomu, že majetek přejde na Šlikovi dědice, přičemž bratři navíc souhlasili s převodem majetku. V roce 1526 padl Štěpán Šlik v bitvě u Moháče, a tak se mezi lety 1526 – 1530 stal šlechtický rod Šliků skutečným vlastníkem panství Planá. Jediným útočištěm Žeberků tak zůstal pouze Týnec a nedaleký Brod nad Tichou. Ještě v roce 1534 byl jako držitel Týnce uváděn Jan Plánský ze Žeberka. Záhy poté však Týnec odkoupili Šlikové a natrvalo jej připojili k plánskému panství. Rod Šliků si podržel panství Planá do roku 1665, kdy jej musel František Arnošt Šlik z finančních důvodů prodat. Novým majitelem se stal Jáchym ze Sinzendorfu. Starý rakouský rod pánů ze Sinzendorfu si majetek podržel do roku 1822, kdy zemřel poslední z jeho potomků. O pozůstalost se vedl dlouholetý spor, z něhož vzešel vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. Nárok, vzniklý již v roce 1823, byl úředně stvrzen v roce 1827. Ves Týnec dosáhla konce patrimoniální správy v roce 1850 právě ve vlastnictví tohoto rodu. Šlechtický rod Nostitzů zůstal na panství až do roku 1945.

V letech 1861 – 1875 tvořil Týnec osadu obce Vysoké Sedliště. Na základě zákona z 26. listopadu 1876, Z. z. č. 87 o rozdělení obcí, jež v roce 1875 povoleno bylo, se obec Vysoké Sedliště rozdělila na čtyři samostatné části. Vznikly obce Vysoké Sedliště s osadou Dolní Sedliště, obec Svahy, obec Řešanov s osadou Boudy a obec Týnec. Územní a správní kompetence obecní samosprávy v Týnci se vztahovaly výlučně na obec samotnou.

Do roku 1862 patřil Týnec pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 rovněž okresy soudní. Obec Týnec se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Planá (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Planá, jehož součástí byla také obec Týnec. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmánství v Plané. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Tachově.

S ohledem na strukturu písemného materiálu, který se dochoval v archivním souboru AO Týnec, představuje rekonstrukce činnosti obecní samosprávy tamtéž poměrně obtížný úkol. Zachovala se sice pamětní kniha obce (inv. č. 1), která však mapuje poměrně omezený časový úsek a navíc její pisatelé zvolili výhradně retrospektivní způsob pořizování záznamů. To do jisté míry degradovalo jejich výpovědní hodnotu, a proto se na ně nelze plně spolehnout. Nedostatek informací o vývoji původce archivního souboru v této kapitole je zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochovaných archiválií extrahovat. Následuje neúplný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Michl Holick	1912	1913
Wenzl Hüttl	1918	?
Wenzl Haimerl	1924	1929
Karl Maier	1929	?
Michl Purdak (Purdack)	1934	?
Josef Schneider	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Z dohlídek spisovny MNV Týnec v průběhu jeho existence (pokud k nějakým vůbec kdy došlo) se nedochoval žádný záznam. Od roku 1960, kdy byl MNV Týnec zrušen a obec se sloučila s Planou, spravoval úřední záležitosti (a tedy také spisovnu, respektive doklady, které převzal) MěNV Planá.

V dotazníku z října roku 1966, kterým se tehdejší okresní archiv dotazoval MěNV Planá na údaje k jeho činnosti a mj. také na množství a skladbu písemností, uvedl dotazovaný, že převzal také torzo písemností sloučených obcí. Mezi jinými také z Týnce (bez konkrétního uvedení metráže či datace).

V evidenčním listu JAF pro MěNV Planá, zavedeném k 15. červnu 1975, je zapsáno, že tento archivní soubor obsahoval materiály vzniklé z činnosti MNV Týnec (údajně se jednalo pouze o zápisy ze zasedání rady MNV).

Na základě přírůstku číslo 21/1998 z 8. října 1998 získal SOkA Tachov od MěÚ Planá pamětní knihu obce Týnec.

Při revizi archivního souboru AO Týnec v roce 2001 byly objeveny a identifikovány další archiválie vzniklé z činnosti obecní samosprávy v Týnci. Tyto archiválie byly patrně převzaty při některé z dřívějších skartací provedených na MěNV Planá, aniž by o tom byl učiněn patřičný záznam v tehdejší evidenci.

V archivním souboru AO Týnec se sice dochovala dvojice podacích protokolů (inv. č. 4, 5), avšak vzhledem k absenci většiny aktového materiálu v archivním souboru (respektive chybějícím spisovým znakům na zbytku písemností) nelze určit zda a jestli vůbec se obec řídila nějakým spisovým řádem.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Týnec došlo ke korekci časového rozsahu tohoto archivního souboru. Zároveň byla provedena úprava počtu evidenčních jednotek.

Materiál archivního souboru AO Týnec pochází z let 1893 – 1938. Jedná se o 3 úřední knihy, 2 podací protokoly a 1 kartón o celkové metráži 0,17 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných archiváliích užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie I. (inv. č. 1) a II. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý. Z pamětní knihy obce (inv. č. 1) byly vytrženy strany 77 – 92, 119 – 128, 133 – 152, 181 – 188, a to patrně nikoliv z důvodu likvidace „závadného“ textu, nýbrž z naléhavé potřeby nepopsaného papíru. Kniha je totiž dopsaná pouze do strany 31. Oba podací protokoly vykazují známky většího opotřebení častým používáním, přičemž inv. č. 5 je bez desek.

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Týnec z něj nebyly vyřazeny žádné multiplikáty a písemnosti nearchivní povahy.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Badatelsky nejvyžívanějším a nejděčnějším zdrojem bude především pamětní kniha obce (inv. č. 1). Tato využitelnost bude negativně ovlivněna skutečností, že všechny záznamy v knize byly pořízeny retrospektivním způsobem.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v září 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 14. prosince 2009

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung. Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976

Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling, Tirschenreuth : Druckerei und Verlag Nickl, 1984

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

Zákoník zemský království českého, 1876

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 3.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1991.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MěNV	městský národní výbor
MěÚ	městský úřad
mj.	mimo jiné
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad 1850 – 1945

Knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1927 – 1932	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Knihy evidence ve věcech spolupůsobení ve státních záležitostech

2	Seznam do obce domovsky příslušných branců	1912 – 1936	K 2
---	--	-------------	-----

3	Ohlašovací kniha o pobytu mužstva v záloze a na trvalé dovolené	1934 – 1938	K 3
---	--	-------------	-----

Spisový materiál

Registraturní pomůcky

4	Podací protokol (26.1. 1921 – 16. 11. 1931)	1921 – 1931	R 1
---	---	-------------	-----

5	Podací protokol (26. 11 1931 – 31. 12. 1934)	1931 – 1935	R 2
---	--	-------------	-----

Spisy

Obec a její správa

6	Domovský list	1893	N 1
---	---------------	------	-----

7	Povinnost přijmutí do domovského svazku	1924	N 1
---	---	------	-----

Správa obecního majetku

8	Smlouvy o pronájmu obecní kovárny	1928 – 1934	N 1
---	-----------------------------------	-------------	-----

Péče o veřejné ústavy a zařízení

9	Podpora ve stáří pro člena domovské obce	[1920]	N 1
---	--	--------	-----

Spolupůsobení ve státních záležitostech

10	Řád správného jednání a nakládání se spřežením	[1900]	N 1
----	--	--------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Týnec
Značka archivního souboru:	AO Týnec
Časový rozsah:	1893 – 1938
Počet evidenčních jednotek:	6 (3 úřední knihy, 2 podací protokoly, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	10
Rozsah bm:	0,17
Stav ke dni:	14. prosince 2009
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl SOAP/090-0748/2009